

бота!.. Отдалечъ возятъ пшеница при мене!.. — отговорилъ старецътъ.

А въ мелницата той никого не пускаше и винаги държеше вратата заключена. Но малцина вѣрваха на думитъ му; повечето хора бѣха въ недоумѣние и съ всички сили се стараеха да отгатнатъ тайната, която се криеше въ постѣпките на стареца.

Единъ пѣтъ моето момче и едно бѣдно момиченце Ивета тичали покрай тази мелница; а старецътъ въ това врѣме не билъ вътрѣ.

Видѣли дѣцата, че вратата на мелницата е заключена съ двѣ брави, а отвънъ до прозорчето била опрѣна една стълба, която старецътъ, като че ли за пакостъ, забравилъ да прибере. А дѣцата, безъ да му мислятъ много — хопъ горѣ!

Покачили се на стълбата, погледнали прѣзъ прозорчето и застанали очудени...

Пусто било вътрѣ; ни жито, ни брашно — и слѣда дори нѣмало отъ тѣхъ; само празникътъ воденични камъне се вѣртѣли... Въ единъ жгълъ имало нѣколко скъсани чували съ камъни и смѣтъ...

Ето каква била работата! Дѣдо Корнелъ е носилъ тѣзи чували, за да покаже на хората, че мелницата му работи както и прѣди...

Той много я обичаше и се гордѣеше съ нея. Бѣдния старецъ!

Когато ми разказаха дѣцата за това, сърцето ми се сви отъ жалъ къмъ бѣдния старецъ, който почти гладуваше и се обличаше като просякъ, но все не даваше да се разбере, че работитъ му сж съвършено разстроени. Азъ се завтекохъ у съседитъ да имъ обада за хитростта на стареца, и тука всички рѣшихме да го утѣшимъ, — като му закараме пшеница за млѣво.

Веднага натоварихме нѣколко мулета и трѣгнахме къмъ мелницата. Шомъ се приближихме, — гледаме, седналъ дѣдо Корнелъ на прага и горчиво плаче. Забѣлѣзалъ е той, види

се, слѣдъ като се завърналъ, че нѣкой е влизалъ въ мелницата въ негово отсъствие, и, значи, — тайната му е открита.

— Да умра трѣбва сега!.. Боже, какъвъ срамъ доживѣхъ! Опозорихъ азъ мелницата, моята кърмачка, — бърборѣше той, като клатѣше отчаяно побѣлѣлата си глава и наричаше мелницата, като любимъ човѣкъ, съ разни умалителни и ласкателни имена. А ние въ този моментъ се появихме.

— Стойте, братя, — викаме ние — пристигнахме!.. Ей, дѣдо Корнеле, ела посрѣщни мющеритъ си!

Скочи старецътъ, не вѣрва на очитъ си. Бръкна съ ржка въ единъ чувалъ, извади шепи пшеница и заплака отъ радостъ.

— Ехъ, — казва, — отъ отдавна не бѣхъ я виждалъ въ мелницата!.. Знаехъ си азъ, дѣца, че рано или късно ще се върнете вие при мене, защото всички учени мелничари сж крадци и измамници. Тѣй да знаете!..

Разтича се нашиятъ старецъ, завика, за работи съ всички сили, — откъдѣ се взе такава пѣргавостъ у него, и ту плачеше, ту се смѣеше отъ радостъ, като дѣте...

Отъ този день ние всѣкакъ поддържахме дѣда Корнеле; ту единъ, ту другъ измежду насъ му закараваше пшеница, за да „нахрани“, както самъ казваше, своята стара мелница.

Не слѣдъ дълго врѣме дѣдо Корнелъ умрѣ, и отъ тогазъ за винаги спрѣха крилѣтъ на неговата мелница; заключена бѣ за винаги старата джбова врата; стѣнитъ, крилѣтъ и площадката обрастнаха съ мѣхъ и пълзящи растения. А на чердака, подъ стрѣхата, се настани единъ бухалъ съ зловѣщъ изгледъ и само той нарушава сега нощъ дълбоката тишина съ своитъ тѣжни крѣсъци „У-у!.. У-у!..“, плѣскайки съ крилѣ, а старитъ борове около мелницата, намръщени, шумятъ своята безкрайна, еднообразна пѣсень...

Отъ руски прѣведе: П. М.

